

Arrest

nr. 65 774 van 25 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. EECKHOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Moskou, Russische Federatie. In 2006 bent u gehuwd met A.(...) I.(...). Jullie hebben drie kinderen samen. Uw echtgenoot werkte als zelfstandige met verschillende eigen zaken. Op 20 of 22 mei 2010 kwamen drie onbekende personen hem opzoeken in zijn autozaak. Ze zeiden dat ze in opdracht van de Tsjetsjeense president Kadyrov kwamen en dat hij hen voortaan elke maand 30.000 dollars zou moeten betalen voor de heropbouw van de Tsjetsjeense Republiek. Uw echtgenoot legde uit dat hij pas begonnen was met zaken doen en dat hij hen niet zoveel geld kon geven. De mannen dreigden er echter mee om u of jullie kinderen iets aan te doen als hij niet zou betalen. Op 15 juni 2010 vertrok uw echtgenoot naar Tsjetsjenië om er hulp te vragen aan enkele invloedrijke kennissen. Enkele dagen later belde hij u op. Hij vertelde u dat hij op de terugweg van Argun ontvoerd werd door gewapende en gemaskerde mannen die hem enkele dagen vastgehouden hadden. Deze personen hadden hem tien dagen de tijd gegeven om het gevraagde geld alsnog te betalen. Uw echtgenoot zei dat het niet veilig was om nog langer in jullie appartement in Moskou te blijven. Daarop vertrok u onmiddellijk samen met uw kinderen naar uw nicht A.(...) in Otradnoye. Enkele dagen later belde uw buurvrouw u daar op. Ze zei dat onbekende mannen naar uw appartement waren gekomen op zoek naar u. U besloot het land te verlaten. Uw nicht regelde uw reis. Op 12 juli 2010 vertrok u samen met uw kinderen vanuit Moskou met het vliegtuig naar België. Jullie kwamen op dezelfde dag in België aan. Op 19 juli 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw drie kinderen, een bewijs van gezinssamenstelling, een bewijs van uw tewerkstelling in een ziekenhuis in Moskou, en vliegtuigtickets.

B. Motivering

Uw verklaringen bevatten verder nog enkele andere tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijke vaagheden.

Zo verklaarde u in het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot in Tsjetsjenië eerst naar Grozny ging waar hij invloedrijke kennissen had. Enkele dagen later vertrok hij dan naar Argun. Toen de interviewer u vervolgens vroeg waarom uw echtgenoot naar Argun ging, verduidelijkte u dat hij daar een afspraak had met deze kennissen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2010, p. 5-6). In het tweede gehoor verklaarde u aanvankelijk ook dat uw echtgenoot eerst naar Grozny ging en vervolgens naar Argun. U beweerde echter dat hij invloedrijke kennissen in Argun had. Toen u daarop gevraagd werd waarom uw echtgenoot dan eerst naar Grozny was gegaan, wijzigde u opeens uw verklaringen. U verklaarde dat uw echtgenoot helemaal niet naar Grozny is gegaan, maar enkel naar Argun (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2011, p. 5-6). Nadat u later in dit gehoor met uw verklaringen uit het eerste gehoor werd geconfronteerd, beweerde u dat uw echtgenoot in Grozny weliswaar ook kennissen had, maar dat het niet die personen waren die hij uiteindelijk om hulp gevraagd heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2011, p. 9). Toen u er echter op gewezen werd dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst Commissariaat-generaal d.d. 19/07/2010, p. 2) eveneens verklaard had dat uw echtgenoot naar Grozny was gegaan, beweerde u dan weer dat u waarschijnlijk per vergissing Grozny gezegd had in plaats van Argun (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2011, p. 9). Dergelijke incoherente verklaringen zijn toch weinig aannemelijk te noemen. Bovendien kon u geen enkele informatie verschaffen met betrekking tot de invloedrijke kennissen van uw echtgenoot. Zo kon u geen namen van deze kennissen opgeven. U wist niet eens of ze tot de autoriteiten behoorden dan wel of het personen uit de zakenwereld waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2010, p. 6). verder legde u uiteenlopende verklaringen af betreffende de duur van de ontvoering van uw echtgenoot. In het eerste gehoor stelde u dat hij op 17 juni 2010 werd ontvoerd. Op 20 juni 2010 werd hij vrijgelaten en heeft hij u opgebeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2010, p. 5, 7). Tijdens het tweede gehoor dacht u dat hij pas op 22 juni 2010 werd vrijgelaten. U meende ook dat hij gedurende zes of zeven dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2011, p. 4-5, 8). Toen u met deze laatste tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, wijzigde u opeens uw verklaringen. U beweerde dan dat u er zeker van was dat uw echtgenoot op 20 juni 2010 werd vrijgelaten nadat hij drie dagen was vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2011, p. 8-9), wat weinig overtuigend is. Er mag immers verwacht worden dat u betreffende een ingrijpende gebeurtenis als een ontvoering coherente verklaringen aflegt over het aantal dagen dat de ontvoering geduurd heeft.

Met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenstoornissen waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2010, p. 8, 11 en gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 01/02/2011, p. 5, 8), kan worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel medische attest voorlegde ter staving van deze problemen waardoor u

niet aannemelijk kon maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheid, incoherenties en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Dergelijke tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijke vaagheden aangaande feiten die nochtans betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw drie kinderen, het bewijs van gezinssamenstelling, en het bewijs van uw tewerkstelling in een ziekenhuis in Moskou bevatten louter persoonsgegevens alsook gegevens betreffende uw studies en uw professionele activiteiten die hier niet in twijfel getrokken worden. De vliegtuigtickets bevatten gegevens betreffende uw reis naar België, maar kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht. Zij geeft aan dat zij in haar geboorteland vervolgd werd omdat haar echtgenoot gezocht werd door onbekenden en bedreigd werd om een bedrag te betalen. Haar echtgenoot waarschuwde haar dat het leven niet meer veilig is waardoor het terugsturen van verzoekster een inbreuk zou vormen op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster citeert vervolgens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat dit artikel geschonden is omdat de voorwaarden voor de toekenning aanwezig zijn. Zij loopt immers een reëel risico, gebaseerd op objectieve elementen, dat zij ernstige schade zal lijden. De problemen van verzoekster zijn immers gelinkt aan de problemen van haar man aan wie door gewapende onbekende mannen gevraagd werd een hoog bedrag te betalen voor de hergeboorte van de republiek Tsjetsjenië. Aangezien verzoeksters echtgenoot dit bedrag niet kon betalen, zijn de mannen op zoek naar verzoekster en haar kinderen om wraak te nemen. Hierdoor ontstaat een reëel risico op ernstige schade.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Zij riskeert immers te worden gefolterd indien zij zou worden teruggestuurd.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen samen behandeld.

2.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de

materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster een aantal tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijke vaagheden bevatten. Zo verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot eerst naar Argun ging en vervolgens naar Grozny, terwijl ze later verklaarde dat hij enkel naar Argun was geweest. Verzoekster kon geen informatie verschaffen over de invloedrijke kennissen van haar echtgenoot. Verder legde verzoekster uiteenlopende verklaringen af over de duur van de ontvoering van haar echtgenoot. Zij baseerde zich op geheugenstoornissen, maar legde hiervan geen enkel medisch attest neer. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De Raad benadrukt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. Door haar affirmaties dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert en een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, weerlegt verzoekster de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet. Deze maken dat haar asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht waardoor zij zich ook niet langer op dit relaas kan steunen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Ter terechtzitting legt verzoekster twee "*attestations de fréquentation*" neer van haar beide kinderen. De Raad merkt op dat deze documenten betrekking hebben op scholing van de kinderen in België, maar geen uitstaans hebben met de beweerde problemen van verzoekster in haar land van herkomst.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN